

Kedves Barátaim!

2014. december 12-én délután egy különleges eseményre és helyszínre hívtam az érdeklődőket. A Vattai Református Gyülekezet Közösségi Házában **Péterfy-Novák Éva írónővel**, az „Egyasszony” c. kötet szerzőjével vártunk minden kedves érkezőt akik, megtiszteltek bennünket megjelenésükkel. Büszke vagyok rá, hogy az első ilyen kezdeményezés alkalmával megtöltöttük a Közösségi Ház szépen berendezett termét. Köszönöm az egyház segítségét a szervezésben és Papp István fotósnak, hogy megörökítette a beszélgetés pillanait.

Egy közösségi oldalon egy nagyon kedves barátom megosztott egy blogot. Gondoltam beleolvasok. Aztán addig abba sem tudtam hagyni, míg végig nem olvastam a Zsuzsák története című részt. Nem szégyeltem, többször is sírva fakadtam és könnyeimet nyeltesve olvastam a sorokat. Sőt szokásomtól szintén eltérve, az összes hozzászólást végignéztem, aztán lázasan kerestem a folytatást, mert akartam, hogy legyen folytatás. A blog olyan sikeres lett, hogy sokáig vezette a sikerlistát, százezrek olvasták. Végül sokunk nagy öröme a blogból könyv született „Egyasszony” címmel. A könyvet olvasva, már tudtam, hogy meg akarom Őt ismerni és meg akarom Őt mutatni Nektek, mert hihetetlen, de szinte a szomszédunkban – Miskolcon – történnek az események és bármelyikünk lehetett volna az Ő helyében. Írtam Neki egy üzenetet és legnagyobb örömömmre elfogadta a meghívásomat, és eljött hozzánk.

Mert mi is az Ő története! „Egy fiatal vidéki lánynak a 80-as évek derekán mozgás- és értelmi sérült gyermeke születik. Bántalmazó férje oldalán küzdött kitartóan a családja boldogságáért, de harca kudarcra volt ítélve. Azóta eltelt több mint harminc év, a lányból asszony lett, de nem sikerült feldolgoznia az átélteket. Ezért kezdett blogot írni, amit rövid időn belül százezrek olvastak. Péterfy-Novák Éva története a veszteség utáni továbblépésről és az elfogadás folyamatáról szól –egy olyan korban és közegben, mely sem a hibát beismerni, sem a mássággal együtt élni nem akar.”

Zsuzsika sohasem tudott felülni. Sohasem hordott cipőt. Nem ismerte fel, hogy a keze, amelyet maga elé tart, az övé. Volt, hogy napokig nem tudott aludni. A hét év alatt, amíg lányát ápolta, Éva pontosan tudta, hogy nincs esély a javulásra. A végén már nem is lehetett otthon ellátni a gyermeket, ezért Egerben helyezték el egy Gyermekotthonban, ahová a mai napig visszajár és a könyv bevételeiből is őket támogatja, és kér mindenkit, hogy aki teheti, csatlakozzon hozzá, mert MEGÉRDEMLIK!

Bár a kislány élete legnagyobb részében magatehetetlen volt és öntudatlan, Éva őriz néhány boldog emléket. **„Néhányszor volt közöttünk szemkontaktus: a születésekor és akkor, amikor meghalt. Néha közben is, és akadt, hogy megnyugodott, amikor ölbe vettem. Aznap, amikor utoljára voltam bent nála a kórházban, elengedtem. Amikor hazaértem, tudtam, hogy utoljára hagytam ott.”** Éva azt mondja, a gyász túlélésében ugyanaz a módszer segített neki, mint a betegséggel való szembesüléskor: távolságot tartott. **„Nem**

engedtem bele magam az érzésbe. Ha megtettem volna, belehalok. Hátráléptem két lépést, és kívülről szemléltem magam.”

„December 5-én születtem, Zsuzsika 4-én. A halála után azt gondoltam, nekem sohasem lesz már boldog születésnapom. Aztán mégis lett. Elfelejtetni persze nem lehet. Megszokni, együtt élni vele igen. A kislányom idén lenne harmincéves.”

„Nemhogy minden nap, de mindig gondolok rá. Talán inkább úgy mondanám: nem kell külön rágondolnom. Ugyanúgy a gyerekem, akár az élők, benne van a gondolataimban.” Éva elvált bántalmazó férjétől, és új életet kezdett. Van egy 24 éves fia és egy 21 éves lánya, akik testvérükként gondolnak Zsuzsikára. A doktor, aki egy teniszmeccs miatt kockára tette egy anya és gyermeke életét, nem sokkal később főorvos lett.

Köszönöm a megjelenteknek, hogy eljöttek és örülök, hogy Karácsony Szent Ünnepé előtt, együtt lehettünk azzal a csodálatos emberrel, akit Évában megismerhettünk. Köszönöm Neki, hogy a barátai lehetünk és köszönöm minden kedves sorát, amivel a kötetét dedikálta mindenkinek, aki azt a helyszínen megvásárolta. És nem utolsósorban köszönöm a számomra írt kedves sorait:

„Évának sok sok szeretettel és hálával a beszélgetésért.” Vatta, 2014. 12. 12. Novák Éva

Remélem mindenkinek szép ajándék volt ez a délután. Én annak tekintem és szaván fogom az írónőt és következő megjelenő kötete után is várom egy újabb találkozásra.

Vatta, 2015. január 12.

Kovalik Mihályné
önkormányzati képviselő